

[Finansministeren.]

dette Beløb, 20 Mill. Kr., til Indløsning af Akkordlaanene; begrænser man derigennem den Mulighed for Gældssanering, der ellers vilde være til Stede. Akkordlaanene repræsenterer en Gældssanering, der er foretaget en Gang, og hvis man nu slettede disse Akkordlaan, saa tog man Saneringsmuligheder fra andre ramte Landbrugere, og det har vi ment vilde være uheldigt. Det forekommer mig altsaa, at det er en særdeles rimelig Begrundelse, der er for denne Fremgangsmaade.

I øvrigt kan jeg sige, at man i enkelte Tilfælde, hvor ganske særlige Forhold har talt derfor, har taget Akkordlaanene med, og man har endvidere overtaget Saneringsobligationer til Parikurs. Man har altsaa her vist en vis Imødekommenhed, men det afgørende paa dette Omraade forekommer mig at være den Betragtning, som jeg før gjorde gældende, og som jeg synes er rigtig.

Til Slut skal jeg endelig gøre nogle Bemærkninger om et Spørgsmaal, som en Række Talere har været inde paa, nemlig Spørgsmaalet om Afviklingen af de Haandværkerlaan, som blev givet i Henhold til de to Love af 1933, og som i alt beløb sig til 8½ Mill. Kr. fordelt paa ca. 15 900 Laan, hvoraf Hovedparten var paa 600 Kr. Afviklingen af disse Laan begyndte for op mod Halvdelens Vedkommende i Juni Termin 1936 og for Restens Vedkommende i den paafølgende December Termin. Afviklingen foregaar paa den Maade, at der afdrages en Tyvendedel i hver Termin, saaledes at der for en Gæld paa 600 Kr. betales 30 Kr. halvaarlig, hvortil kommer den efterhaanden faldende Rente, der for det fulde Laan udgør 13½ Kr. halvaarlig.

Med Hensyn til Finansministeriets Stilling til og Behandling af disse Laan blev der givet det høje Ting en udførlig Redegørelse i Fjor ved første Behandling af Forslag til Finanslov for 1937—38, og jeg kan i det store og hele henholde mig til de da fremsatte Udtalelser, der findes i Rigsdagstidende Sp. 505—507. Ligesom min ærede Forgænger er jeg af den Opfattelse, at det ikke lader sig gøre at gaa til en almindelig Indrømmelse af Fritagelse for Tilbagebetaling eller Udsættelse med Afdrag og Renter af disse Laan. Det vilde være en alt for farlig Fremgangsmaade at komme ind paa, idet der fra mange andre Sider, med lige saa gode Argumenter hentet fra Tidens Vanskeligheder, kunde rejses Spørgsmaal om tilsvarende Lempelser. Men er nødt til i disse Forhold at se paa de enkeltes Stilling, og Hjælpen maa da ydes dér, hvor særlige Forhold gør det tiltrængt.

Jeg har for nylig med de ledende Embedsmænd gennemdrøftet den Fremgangsmaade, som bør følges over for de Haandværkere, som staar i Restance, og jeg kan forsikre, at der over for disse fra Finansministeriets Side vises al rimelig Hensyn-tagen. Naturligvis er der her som i alle andre Skyldforhold en Del Restanter, som ubetinget maa antages at kunne betale, og over for dem maa Inkassationen gaa sin Gang, men ingen Restance gaar til Inkasso, uden at der fra Kommunalbestyrelsen er indhentet Oplysning om Laantagerens Betalingssevne, og intet Udlæg bliver foretaget, uden at der fra Finansministeriet er givet Bemyndigelse dertil. I det hele taget deler jeg den Opfattelse, at de Omstændigheder, hvorunder disse Laan blev givet, tilskynder til at gaa lempeligt frem, og at hel eller delvis Eftergivelse bør finde Sted, hvor Forholdene i særlig Grad taler derfor, men, som jeg har sagt, Afgørelsen maa nu engang træffes efter Forholdene, som de foreligger i den enkelte Sag.

Justitsministeren (Steincke): Af de ærede Partiordførere er det kun Repræsentanterne for de to Yderpartier, de ærede Medlemmer Hr. Schmidt og Hr. Aksel Larsen, der har vist Justitsministeren deres Bevaagenhed, og selv denne havde ikke været paakrævet.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt viste sig som en udpræget Modstander af ethvert Formynderskab i kulturelle Anliggender, hvilken Grundindstilling fra den Side fylder mig med forbavset Glæde, og som Udtryk for et saadant Formynderskab saa han den stereotype Sætning, med hvilken den højtærede Justitsminister begrunder, hver Gang han afviser en Ansøgning fra unge Piger af det tyske Rige eller tyske Folkegrupper om at faa Opholdstilladelse til at besøge den tyske Folkehøjskole i Tinglev. — Man faar heraf det Indtryk, at det drejer sig om et Utal af Afslag, hvad der imidlertid ikke er Tale om. — Det ærede Medlem kan ikke lide, at Afslagene begrundes med, at den paagældende ikke har en saadan Tilknytning her til Landet, at det er naturligt at kunne ønske at opholde sig netop paa denne Højskole, og udbryder i den Anledning undtagelsesvis let irriteret: Hvad kan vel en dansk Justitsminister vide om, hvad der er naturligt for en tysk ung Pige at ønske! Sig da hellere lige ud: Vi vil ikke have jer, i Stedet for at filosofere over, hvad den tyske Pige kunde ønske!

Jeg anerkender det ærede Medlems Sagskundskab med Hensyn til tyske Pigers